

Sygn. akt I C 837/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Patrycja Łuczak

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2018 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **P. P. (uprzednio T.) i T. P.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz P. P. kwotę 898,73 (osiemset dziewięćdziesiąt osiem 73/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 marca 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz T. P. kwotę 898,72 (osiemset dziewięćdziesiąt osiem 72/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 marca 2016 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. ustala, iż strony ponoszą koszty procesu na zasadzie stosunkowego rozdzielania – art. 100 zd. 1 k.p.c. i szczegółowe ich wyliczenie pozostawia referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 837/16

UZASADNIENIE

W dniu 10 marca 2016 roku powódka P. T. (obecnie P.) oraz powód T. P. wnieśli o zasądzenie solidarnie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6.112,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz solidarnie zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, iż na dochodzoną kwotę składa się kwota stanowiąca różnicę między kosztami naprawy samochodu wyliczonymi w kalkulacji załączonej do pozwu, a kwotą wynikającą z kalkulacji naprawy sporządzonej przez pozwanego (5.270,02 zł), kwota z tytułu holowania pojazdu (505 zł) oraz kwota z tytułu dokonania pomiaru nadwozia (337,50 zł).

(pozew – k.3-5)

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował koszt naprawy pojazdu, wskazując, iż wypłacone przez niego odszkodowanie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji, uznał, iż brak jest związku przyczynowego pomiędzy kosztami badania geometrii zawieszenia,

a szkodą oraz zakwestionował roszczenie o zwrot kosztów holowania pojazdu co do zasady i co do wysokości.

(odpowiedź na pozew – k.20-23v.)

Na rozprawie w dniu 24 stycznia 2018 roku pełnomocnik powodów wniósł o zasądzenie kwoty dochodzonej pozwem po połowie na rzecz powodów, ponieważ są współwłaścicielami pojazdu w udziałach po 1/2 oraz wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazał, iż opinia wydana przez biegłego sądowego nie może stanowić podstawy rozstrzygnięcia, poparł opinie prywatną.

(protokół –k. 123)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 marca 2015 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który to stanowi własność P. P. (wówczas T.) i jej wuja T. P.. Pojazd sprawcy uderzył przednią prawą stroną w lewą przednią część pojazdu powodów. Pojazd sprawcy ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(bezsporne, a ponadto przesłuchanie powódki – k. 122 [00:10:42-00:18:22]

w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 48 [00:01:40-00:10:52], zdjęcia uszkodzonego pojazdu – k. płyta CD – k. 70)

27 marca 2015 roku poszkodowani zgłosili szkodę ubezpieczycielowi.

(zgłoszenie szkody – płyta CD z aktami szkody – k. 40)

W dniu 27 marca 2015 roku w AutoSerwis (...) warsztacie prowadzonym przez S. T. (ojca powódki) w Ł. przy ul. (...) dokonano pomiaru geometrii zawieszenia w pojeździe należącym do powodów.

(wyniki pomiaru geometrii – k. 7; przesłuchanie powódki – k. 122 [00:10:42-00:21:26]

w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 49 [00:01:40-00:10:52]; zeznania świadka S. T. – k. 50 [00:20:23-00:29:54])

Pismem z dnia 14 kwietnia 2015 roku (...) S.A.

w W. poinformowało P. T. o przyznaniu odszkodowania w wysokości 3.592,95 zł.

(kopia pisma – k. 34)

W dniu 27 kwietnia 2015 roku dokonano pomiaru nadwozia/podwozia systemem elektronicznym, którego koszt wyniósł 337,50 zł. Pomiar ten został zrealizowany zgodnie

z żądaniem ubezpieczyciela, który po dokonaniu dodatkowych oględzin wskazał, iż konieczne jest przedstawienie wydruku z pomiaru punktów bazowych podwozia, bowiem pomiar geometrii zawieszenia jest w tym przypadku niewystarczający.

(kopia faktury nr (...) – k. 7v.; dane pomiaru – k. 8-8v.; wiadomość e-mail

z 21 kwietnia 2015 roku – k. 36; przesłuchanie powódki – k. 123 [00:18:22-00:21:26]; zeznania świadka S. T. – k. 51 [00:20:23-00:29:54])

Pojazd należący do powodów wymagał holowania celem dokonania w/w pomiaru, pomiędzy warsztatem w Ł. przy ul. (...), a serwisem (...). M.

w Ł.. Usługa zrealizowana została przez przedsiębiorstwo (...). (...) M. P., które to wyceniło tą usługę na kwotę 505 zł.

(kopia faktury VAT nr (...) – k. 12; przesłuchanie powódki – k. 122 [00:10:42-00:18:22]
w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 49 [00:01:40-00:10:52])

28 kwietnia 2015 roku powodowie zlecili rzeczoznawcy G. P. sporządzenie oceny technicznej uszkodzonego pojazdu.
W dniu

30 kwietnia 2015 roku rzeczoznawca samochodowy dokonał oceny technicznej i wycenił koszty naprawy przedmiotowego pojazdu. Rzeczoznawca zakwalifikował do wymiany poza częściami uwzględnionymi przez ubezpieczyciela komplet tarczy hamulcowych, wahacz przedni, kolumny zawieszenia z amortyzatorami, komplet klocków hamulcowych oraz konserwację profili i naprawę – formowanie przodu. Koszty naprawy zostały przez rzeczoznawcę określone w wysokości 10.362,97 zł brutto (przy uwzględnieniu części oryginalnych i stawki za roboczogodzinę na poziomie 95 zł).

(kopia oceny technicznej nr (...) – k. 9-11v.)

6 maja 2015 roku powodowie sprecyzowali żądanie domagając się zapłaty różnicy pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem a wyliczonym przez rzeczoznawcę oraz zwrotu kosztów pomiaru nadwozia/podwozia i kosztów holowania.

(pismo z żądaniem zapłaty – płyta CD z aktami szkody – k. 40)

Pismem z dnia 27 maja 2015 roku pozwany poinformował powódkę o przyznaniu dopłaty odszkodowania w kwocie 1.463,09 zł zgodnie z kalkulacją szkody, w której koszty naprawy pojazdu wyceniono na 5.056,04 zł.

(kopia pisma – k. 35, informacja o wysokości szkody częściowej w pojeździe – k. 37-38v.)

Naprawa przedmiotowego pojazdu nastąpiła w warsztacie S. T. – ojca powódki. W związku z naprawą S. T. nie wystawił córce faktury, jak również nie określił precyzyjnie kosztów naprawy. Naprawa nie przywróciła stanu pojazdu sprzed kolizji, ale umożliwiła jazdę. Powódka wymieniła kołpaki na nowe oryginalne.

(zeznania świadka S. T. – k. 51 [00:20:23 – 00:29:54]; przesłuchanie powódki – k. 122 [00:10:43-00:18:22], k. 123 [00:21:55-00:22:33] w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 49 [00:10:52-00:16:56])

Przed kolizją pojazd złożony był w znacznej mierze z elementów oryginalnych.

W czasie, gdy powódka jest współwłaścicielką pojazdu, nie uległ on żadnym uszkodzeniom.

(zeznania świadka S. T. – k. 50 [00:29:54-00:32:29]; przesłuchanie powódki – k. 122 [00:10:43-00:18:22] w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 49 [00:10:52- 00:16:56])

W wyniku kolizji drogowej w dniu 25 marca 2015 roku w samochodzie R. (...) uległy uszkodzeniu następujące elementy pojazdu: reflektor z kierunkowskazem (komplet lewy), błotnik przedni lewy, okładzina zderzaka przedniego, kołpak koła przedniego lewego, tarcza koła przedniego lewego. Wymianie podlegało także łożysko przedniego koła, choć nie uległo uszkodzeniu, z uwagi na fakt, iż przy tego rodzaju kolizjach wymiana taka ma charakter zapobiegawczy.

W związku z powyższymi uszkodzeniami nastąpiła naprawa pojazdu przez: wymianę reflektora (część oryginalna), naprawę oraz lakierowanie błotnika przedniego lewego, wymianę oraz lakierowanie okładziny zderzaka przedniego, tarczy koła przedniego lewego (zamiennik).

W ocenie technicznej rzeczoznawcy samochodowego G. P. zakwalifikowano do wymiany elementy, które nie zostały uszkodzone podczas przedmiotowego zdarzenia: wspornik poprzeczny, wahacz poprzeczny, kolumnę zawieszenia z amortyzatorem (2 szt.), komplet tarcz hamulcowych, komplet klocków hamulcowych. Wartość w/w części wyceniona została w wysokości: 2.555,81 zł. Brak było przesłanek do uznania, iż uszkodzenie tych elementów nastąpiło na skutek

zdarzenia z dnia 25 marca 2015 roku. Na chwilę dokonania oględzin nie sposób było również jednoznacznie stwierdzić, iż nieprawidłowość w zbieżności kół pojazdu powstała także na skutek przedmiotowej kolizji.

Kierunek oraz wartość sił działających na pojazd podczas zderzenia nie pozwalają na zakwalifikowanie wspornika poprzecznego jako elementu mogącego ulec uszkodzeniu podczas przedmiotowego zdarzenia. Przemieszczenie punktów bazowych nie mogło powstać w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Na podstawie przeprowadzonych oględzin pojazdu biegły stwierdził, iż pojazd wcześniej już uczestniczył w zdarzeniach drogowych, których efektem było powstanie powyższych uszkodzeń. Zostało przeprowadzone badanie punktów bazowych nadwozia, z którego wynikało, że pojazd uczestniczył w zdarzeniu, w którym

z lewej strony nastąpiło przesunięcie 1 lub 2 punktów bazowych, a takie przesunięcie nie mogło powstać w wyniku tego zdarzenia. W wyniku przedmiotowego zdarzenia wystąpiło uderzenie w koło przednie lewe. Wyniki pomiarów geometrii kół wskazują tylko nieprawidłową wartość zbieżności kół przednich. Parametr ten jest regulowalny. W związku

z tym nie ma przesłanek wskazujących na konieczność wymiany elementów zawieszenia pojazdu, tj. wahacza przedniego i kolumny zawieszenia z amortyzatorem. Siły działające

na koło jezdne nie były przeniesione na elementy układu hamulcowego, a brak uszkodzeń nie pozwala na zakwalifikowanie do wymiany tarcz hamulcowych kół przednich oraz klocków hamulcowych. Przeprowadzone oględziny nie wykazały, aby elementy takie jak: wahacz, amortyzator, tarcza i klocki hamulcowe zostały uszkodzone w tym zdarzeniu. Potwierdziły to badania geometrii zawieszenia przeprowadzone bezpośrednio po zdarzeniu.

Po przeprowadzonych oględzinach brak jest jakichkolwiek przesłanek do przyjęcia, że jakaś siła została przeniesiona na element w postaci wspornika poprzecznego. Istnieje niewłaściwa wartość zbieżności kół, ale niewiedomo, kiedy ona powstała. Biegły nie może stwierdzić, że powstała ona podczas tego zdarzenia, ale mogła powstać w czasie tego zdarzenia. Nie da się wykluczyć, że przy takim uderzeniu mogła powstać nieprawidłowość w zbieżności kół. Hipotetycznie obserwowalibyśmy wówczas uszkodzenia w elementach układu kierowniczego samochodu, ale biegły takich nie stwierdził. Nieprawidłowość w zbieżności kół była, ale nie biegły nie jest w stanie stwierdzić, w jakich okolicznościach powstała. Ta nieprawidłowość mogła powstać również w innym zdarzeniu. Z badania komputerowego nie wynika, aby niewłaściwa wartość zbieżności kół powstała w wyniku uderzenia w koło. Gdyby była nieprawidłowość w zbieżności kół, to byłyby uszkodzenia w układzie kierowniczym, a żaden z elementów, których biegły nie uznał, nie stanowi elementu układu kierowniczego. Wspornik jest uszkodzony, ale nie jest to związane z tym zdarzeniem. Elementy układu hamulcowego nie uległy uszkodzeniu w tym zdarzeniu, ponieważ nie było bezpośredniego oddziaływania siły na elementy tego układu. Jedynym elementem który pośrednio przenosi te siły, to piasta tarczy hamulcowej.

Koszt naprawy zgodnej z technologią producenta przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części zamiennych i średniej stawce za roboczogodzinę stosowaną przez warsztaty naprawcze posiadające możliwości naprawy zgodnie z technologią producenta pojazdu w 2015/2016 roku wynosi 6.195,49 zł (brutto), zaś przy zastosowaniu części bez logo producenta na 4.439,83 zł (brutto).

Stawka za holowanie uszkodzonego pojazdu w Z. i okolicach w 2015 roku wynosiła od 3 do 4 zł za kilometr holowania, przy czym doliczyć należy koszt załadunku oraz wyładunku pojazdu w wysokości 100 zł.

(opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej – k. 81-97; ustna uzupełniająca opinia biegłego – k. 112-112v., k. 122-122v. [00:02:11-00:09:44])

Powódka ma 24 lata. W gospodarstwie domowym pozostaje z mężem i dzieckiem. Utrzymują się z jego wynagrodzenia za pracę w wysokości 3.000 zł. Powódka jest osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku. W momencie wytoczenia powództwa powódka nie była mężatką, na chwilę obecną nosi ona nazwisko – P..

(przesłuchanie powódki – k. 123 [00:10:43-00:21:26, 00:21:26-00:21:55]; wydruk z systemu (...)SAD – k.127-128)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów uznanych

za wiarygodne.

Rzeczywisty koszt naprawy pojazdu Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego, którą to Sąd uznał za jasną, spójną i rzetelną. Opinia pisemna z uzupełniającymi, w których biegły odniósł się do zastrzeżeń strony powodowej, stanowi wiarygodny dowód w sprawie. Biegły sądowy uznał, iż uszkodzenie wspornika poprzecznego nie było związane z przedmiotową szkodą, choć zarówno ubezpieczyciel, jak i rzeczoznawca wynajęty przez powodów zakwalifikowali go do wymiany. Biegły wyjaśnił swoje stanowisko w tym przedmiocie. Nadto biegły wyjaśnił, dlaczego nie można uznać za związane z przedmiotową kolizją innych elementów zakwalifikowanych przez G. P. do wymiany czy naprawy wbrew kalkulacji ubezpieczyciela. Biegły sądowy stwierdził, iż na datę oględzin nie stwierdził uszkodzeń w takich elementach jak wahacz, amortyzator, tarcza hamulcowa i klocki Hamulcowe. Choć powódka stwierdziła, iż po kolizji były one uszkodzone, ale przed oględzinami przez biegłego sądowego zostały wymienione, to po pierwsze, nie okazano biegłemu elementów zdemontowanych, żeby umożliwić biegłemu weryfikację twierdzeń strony powodowej w tym zakresie, a po drugie, pozwany (za wyjątkiem wahacza) nie uwzględnił takich samych elementów, choć dokonywał oględzin pojazdu przed jego naprawą.

Strona powodowa, choć uznała z uwagi na niekorzystne z punktu widzenia jej stanowiska procesowego wnioski tej opinii, nie złożyła dalszych wniosków dowodowych na okoliczność wysokości szkody, a jedynie podtrzymywała, iż jej roszczenia są uzasadnione

w oparciu o ocenę techniczną sporządzoną na jej zlecenie. Przy czym, ekspertyza ta, jak słusznie podniósł pozwany, stanowi jedynie dokument prywatny, a więc wobec kwestionowania jej przez pozwanego i odniesienia się do niej w sposób jasny

i przekonujący przez biegłego sądowego, nie mogła ona stanowić (samodzielnej) podstawy do orzeczenia o zasadności roszczeń powodów.

Choć w wyjaśnieniach informacyjnych powódka twierdziła, że przed kolizją jej auto miało tylko części oryginalne, to już na etapie przesłuchania nie była tego pewna. Jej ojciec przesłuchany w charakterze świadka potwierdził zaś, iż przez tym zdarzeniem drogowym

w samochodzie powodów były części oryginalne. Natomiast świadek nie pamiętał, czy naprawa po przedmiotowej kolizji została wykonana tylko przy użyciu części zamiennych

z logo producenta pojazdu, czy także zamienników.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Warunki odpowiedzialności pozwanego określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c. oraz regulujące odpowiedzialność cywilną posiadacza i kierowcy z tytułu czynów niedozwolonych – art. 436 § 2 k.c., a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r, poz. 2060 ze zm.).

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za sprawcę zdarzenia na podstawie umowy odpowiedzialności cywilnej. Podniósł, że wypłacone odszkodowanie było adekwatne do zakresu szkody i zakwestionował żądanie wypłaty dalszych kosztów naprawy pojazdu, wskazując, iż wypłacone przez niego odszkodowanie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji, a także zakwestionował roszczenie o zwrot kosztów przewiezienia pojazdu na badanie i kosztów badania.

Należy przy tym wskazać, iż, skoro naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki nawet najwyższej jakości. Jeśli natomiast naprawa pojazdu doprowadziłoby do wzrostu jego wartości w porównaniu do stanu sprzed szkody, to należne odszkodowanie może ulec zmniejszeniu. Dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi do zwiększenia się

jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem, nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy.

W tych zaś przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania,

tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta. Uwzględnieniu przy ustaleniu tej relacji podlegają ceny części oryginalnych (wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 października 2014 r., III Ca 673/14). Naprawa pojazdu nie może być źródłem wzbogacenia dla poszkodowanego, jednakże ciężar dowodu w tym zakresie powinien obciążać zakład ubezpieczeń. To on wywodzi bowiem skutki prawne z faktu zwiększenia wartości pojazdu po naprawie, gdyż skutkowałoby to zmniejszeniem należnego odszkodowania. Także względy celowościowe przemawiają za tym, aby ciężarem dowodu w tym zakresie obciążyć ubezpieczyciela, a nie poszkodowanego. Poszkodowany bowiem ma prawo oczekiwać, że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Nie jest on zazwyczaj specjalistą w zakresie cen części i samochodu jako całości, gdyż nie prowadzi analiz z tym związanych, których na co dzień dokonuje ubezpieczyciel (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11,

OSNC 2012, nr 10, poz. 112; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 sierpnia 2016 r., III Ca 698/16).

W niniejszej sprawie zarówno powódka, jak i świadek S. T. wskazywali, iż przed kolizją samochód powodów posiadał części oryginalne. Zasadnym było zatem dokonanie naprawy przy użyciu takich samych części. Jak wskazał biegły wydający opinię w niniejszej sprawie, żeby przywrócić ten pojazd do stanu technicznie właściwego należałoby użyć części oryginalnych z logo producenta O lub bez logo producenta (...). Natomiast jeżeli wcześniej zostały zastosowane oryginalne części, to przy naprawie również powinny być takie zastosowane. W tej sytuacji Sąd dokonał analizy, czy zastosowanie

w sprawie ma kalkulacja z użyciem tylko części oryginalnych, czy także zamienników porównywalnej jakości, a jeżeli ich nie ma to części oryginalnych. W obu kalkulacjach biegły przyjął trzy części takie same, oryginalne z logo producenta pojazdu (błotnik przedni lewy, felgę przednią lewą i kołpak koła przedniego lewego), a zatem do rozważenia pozostały takie elementy jak: zderzak przedni, reflektor lewy i zestaw łożyska koła przedniego lewego.

W zakresie dwóch pierwszych elementów biegły wprost stwierdził, że przed wypadkiem były to części oryginalne (k. 112v.). Natomiast w zakresie łożyska nie wiadomo na pewno, czy ten element był przed kolizją oryginalny, czy nie (został wymieniony po kolizji na zamiennik). Jednakże wobec zeznań powódki i świadka oraz braku kontrdowodu Sąd przyjął, że był to przed zdarzeniem element oryginalny.

Pozwany nie udowodnił przy tym, aby naprawa przy użyciu części oryginalnych doprowadziła do wzrostu wartości auta.

Należy również wskazać, iż, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, Lex nr 141410, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku,

III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia

27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, niepubl.). Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił (zob. też

wyrok SN z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, Lex nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 roku, I ACa 1179/06, Lex nr 298601, wyrok SN z dnia 16 stycznia 2002 r., IV CKN 635/00, Lex nr 78370).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w aktualnym również na dzień dzisiejszy wyroku z 3 lutego 1971 roku (III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205), o przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Szkodę w rozumieniu art. 361 k.c. stanowi różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNC 1973/6/111).

Należało zatem w całości odrzucić twierdzenia strony pozwanej, iż wobec braku przedstawienia przez powodów rachunku/faktury VAT, brak jest jakichkolwiek dowodów, aby poszkodowani ponieśli wyższą szkodę niż ustalona przez niego. Otóż szkodą poniesioną przez poszkodowanych jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do nich pojazdu,

a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić, a tym samym nie jest zależna od dysponowania przez stronę stosownymi rachunkami czy też fakturami. Szkodą nie jest bowiem poniesiony przez poszkodowanych wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanych obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu.

Mając na względzie powyższe uznać należało, iż faktyczny całkowity koszt naprawy pojazdu powodów wynosił 6.195,49 zł (brutto). Nie istniały żadne przesłanki ku temu, aby do kosztów naprawy związanych z kolizją z dnia 25 marca 2015 roku doliczyć także koszty naprawy takich elementów jak: wspornik poprzeczny, wahacz poprzeczny, kolumna zawieszenia z amortyzatorem (2szt.), tarcze hamulcowe, klocki hamulcowe. Mając na uwadze wypłaconą już przez ubezpieczyciela kwotę 5.056,04 zł należało zasądzić od niego na rzecz powodów dodatkowo 1.139,45 zł.

Do kosztów naprawy winne zostać doliczone koszty pomiaru nadwozia/podwozia systemem elektronicznym w wysokości 337,50 zł, które to badanie zostało zrealizowane zgodnie z żądaniem pozwanego. Pomiar miał miejsce w Ł. co też wiązało się

z dodatkowymi kosztami dla powodów, tj. kosztami holowania/przewiezienia pojazdu. Mając na względzie dystans między Ł. (ul. (...)) a Ł. (ul. (...)) wynoszący około 31-32 km w jedną stronę, oraz stawkę za holowanie uszkodzonego pojazdu w Z. i okolicach w 2015 roku wynoszącą od 3 do 4 zł

za kilometr holowania (średnio 3,50 zł/km) za zasadne uznać należało wydatki na ten cel w wysokości 220,50 zł (63 km x 3,50 zł/km). Ponadto, doliczyć do tego należało koszt załadunku oraz wyładunku pojazdu w wysokości 100 zł.

Podsumowując, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 1.797,45 zł (1.139,45 zł + 337,50 zł + 320,50 zł), przy czym uwzględniając wniosek pełnomocnika powodów oraz fakt, iż pojazd stanowi współwłasność powodów w udziałach po 1/2 części, zasadnym było zasądzenie kwoty 898,73 zł na rzecz P. P. oraz kwoty 898,72 zł na rzecz T. P..

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.p.c., zasądzając odsetki ustawowe za opóźnienie, zgodnie z żądaniem powodów od dnia wniesienia pozwu – 10 marca 2016 roku, bowiem roszczenie o naprawę szkody i zapłatę kwot zgodnych z żądaniem pozwu powodowie zgłosili już 27 marca 2015 roku, doprecyzowując je 6 maja 2015 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu na podstawie art. 108 zd. 2 k.p.c.